

Pretty Little Liars 5

SARA SHEPARD

PRETTY
LITTLE
LIARS 5

BEDROG

Vertaald door Willeke Lempens

moon

Voor Colleen, Kristen, Greg, Ryan en Brian

Eerste druk 2010

Vierde druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Wicked*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2009

© Sara Shepard, 2009

© Vertaling uit het Engels: Willeke Lempens, 2010

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2010

Key Artwork © 2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3606 2

ISBN 978 90 443 3753 2 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De zon schijnt ook op de verdorvenen.
Lucius Annaeus Seneca

ONDERZOEKENDE GEESTEN WILLEN HET WETEN...

Zou het niet fijn zijn als je altijd precies wist wat mensen dachten? Als ieders hoofd eruitzag als zo'n doorzichtige Marc Jacobstas – zijn of haar mening even zichtbaar als een bos autosleutels of een tubetje Hard Candy-lipgloss?

Dan wist je tenminste wat die casting director (alias medeleerling) wérkelijk bedoelde met dat 'Goed gedaan, hoor' van d'r, na je auditie voor *South Pacific*. Of dat die smakelijke gemengd-dubbelpartner van je jouw achterste supersexy vindt in dat Lacoste-tennisrokje. En nog beter: dan zou je niet meer hoeven ráden of je beste vriendin boos op je was omdat je haar op dat oudejaarsfeest had gedumpt voor die sexy laatstejaars met die lachrimpeltjes. Nee, je zou gewoon even in haar hoofd gluren... en je wist het!

Maar helaas is ieders hoofd nog beter afgeschermd dan het Pentagon...

Soms krijg je een kleine hint over wat zich daarbinnen afspeelt, zoals de grimas van die casting director toen je die hoge A miste, of toen je beste vriendin op nieuwjaarsdag ijskoud al je whatsappjes negeerde.

Veel vaker echter ontgaan de meest veelzeggende signalen je gewoon.

Zo heeft vier jaar geleden een zekere Rosewood-golden boy een enorme hint laten vallen over iets afgrijselijks wat zich in zijn

onverkwikkelijke hoofd afspeelde. Toch trokken de mensen om hem heen er amper hun wenkbrauwen over op.

Misschien, dat als iemand dat wél had gedaan, een zeker mooi meisje nu nog leefde...

De fietsenrekken bij Rosewood Day stonden tjokvol: fietsen in allerlei kleuren, met wel eenentwintig versnellingen, de limited edition Trek die Noel Kahns vader direct van Lance Armstrongs pr-man had betrokken en een snoepjesroze, blinkend schone Razor-scooter. Slechts enkele tellen nadat de laatste bel van die dag had geklonken, stroomde groep acht het gazon op.

Een meisje met krulletjes huppelde onbeholpen naar het fiet-senrek, gaf een teder klopje op de scooter en begon het knalgele Kryptonite-beugelslot aan het stuur los te maken. Een flyer die aan de stenen muur hing te wapperen, trok haar aandacht. 'Jongens,' riep ze naar haar drie vriendinnen die bij de drinkfontein-tjes stonden. 'Kom eens hier!'

'Wat is er, Mona?' zei Phi Templeton terwijl ze het touwtje van haar nieuwe vlindervormige Duncan-jojo probeerde te ontwarren.

Mona Vanderwaal wees naar het stuk papier. 'Kijk dan!'

Chassey Bledsoe duwde haar paarse vlinderbril wat hoger op haar neus. 'Wauw.'

Jenna Cavanaugh beet op haar lichtroze vingernagel. 'Zo, dat is niet niks,' zei ze met een lief, hoog stemmetje.

Een windvlaag blies een paar bladeren van een zorgvuldig bijeengeharkte stapel. Het was half september, het schooljaar was net een paar weken aan de gang en de herfst was nu officieel begonnen.

Elk jaar kwamen toeristen van de hele oostkust naar Rosewood, Pennsylvania, voor de schitterende rode, oranje, gele en paarse herfstkleuren. Het was net alsof hier iets in de lucht zat wat de bladeren nóg mooier maakte. Wat het ook was leek trouwens álles in Rosewood wel extra mooi te maken: door de uitstekend onderhouden parken van de stad holden golden retrie-

vers met een glanzende vacht, baby's met roze wangetjes lagen keurig genesteld in hun Burberry-by-Maclaren-buggy's en gepolijste voetballers renden geestdriftig heen en weer over de oefenvelden van Rosewood Day, de beste particuliere school van de stad.

Aria Montgomery bekeek Mona en de anderen vanaf haar lievelingsplekje op de lage stenen muur van de school, haar Moleskine-notitieboekje geopend op haar schoot. Beeldende Kunst was haar laatste les van die dag en van haar lerares, mevrouw Cross, mocht ze over het terrein van Rosewood Day dwalen om te tekenen wat ze maar wilde. Mevrouw Cross hield vol dat dat was omdat ze zo'n uitmuntende leerling was, maar Aria verdacht haar ervan dat het eigenlijk was omdat zij haar een ongemakkelijk gevoel bezorgde. Tenslotte was ze het enige meisje in de klas dat op Kunstdag níet constant met vriendinnen kwebbelde of met jongens flirtte terwijl ze een stilleven in pastel moest maken. Zij wilde ook dat ze vriendinnen had, maar dat betekende toch nog niet dat mevrouw Cross haar uit het klaslokaal mocht verbannen?

Scott Chin, ook uit groep acht, was de volgende die de flyer zag hangen: 'Leuk!' Hij draaide zich om naar zijn vriendin, Hanna Marin, die stond te frunniken aan de gloednieuwe sterlingzilveren manchetarmband die ze van haar vader had gekregen als het-spijt-me-dat-mam-en-ik-weer-ruzie-hebben-cadeau. 'Kijk, Han!' zei hij, en hij gaf haar een por.

'Doe níet!' siste Hanna, wegspringend. Ook al wist ze bijna zeker dat Scott homo was – hij bladerde haast nog liever in haar *Teen Vagues* dan zichzelf – toch had ze er een bloedhekel aan als hij aan haar vieze drillbuik kwam. Toen wierp ze een blik op de flyer en trok verrast haar wenkbrouwen op. 'Mm.'

Spencer Hastings liep met Kirsten Cullen over Youth League-hockey te kletsen. Ze botsten bijna boven op die duffe Mona Vanderwaal, die hun met haar Razor-scooter de weg versperde. Toen zag ook Spencer de flyer. Haar mond viel open. 'Morgen?'

Emily Fields had de flyer ook gemist als haar beste zwem-

vriendin, Gemma Curran, niet toevallig die kant op had gekeken. ‘Em!’ riep ze uit, druk wijzend.

Emily’s ogen vlogen over de tekst. Ze begon te trillen van opwinding.

Tegen die tijd stonden zo’n beetje alle achtstegroepers van Rosewood Day bij het fietsenrek naar dat stuk papier aan de muur te turen.

Aria liet zich van haar muurtje glijden en wierp een blik op de grote blokletters.

‘MORGEN BEGINT TIJDCAPSULE!’ stond er. ‘ZORG DAT JE ER KLAAR VOOR BENT! DIT IS JE KANS OP ONSTERFELIJKHEID!’

Het houtskoolpotloodje gleed uit Aria’s vingers. Het Tijdcapsule-spel was op hun school al traditie sinds 1899, het jaar waarin Rosewood Day was gesticht. Tot groep acht was deelname verboden, dus als je eindelijk mocht meedoen, was dat net zo’n mijlpaal als wanneer je als meisje je eerste Victoria’s Secret-beha mocht gaan kopen, of als jongen eh... opgewonden raakte bij je eerste Victoria’s Secret-catalogus...

Iedereen kende de regels van dit spel – die werden doorgegeven door oudere broers of zussen, omschreven op MySpace-blogs, neergepend op de titelpagina van bibliotheekboeken. Elk jaar knipte de leiding van Rosewood Day een schoolvlag in stukken, die dan door speciaal geselecteerde oudere leerlingen werden verstoppt op verschillende plekken in Rosewood. In de hal van de school werden vervolgens cryptische aanwijzingen opgehangen waarmee de verschillende stukken konden worden opgespoord. Iedereen die een stuk vlag vond, werd tijdens een bijeenkomst van de hele school in het zonnetje gezet, waarna hij of zij het naar eigen goeddunken mocht versieren. Uiteindelijk werden alle herenigde stukken weer aan elkaar genaaid en ging deze vlag in een tijdcapsule, die achter de voetbalvelden werd begraven. Het spreekt vanzelf dat het vinden van een stuk Tijdcapsule-vlag een gigantische belevenis was.

‘Ga jij meedoen?’ vroeg Gemma aan Emily, terwijl ze haar Upper Main Line YMCA-parka tot aan haar kin dichtritste.

‘Ik denk het wel,’ zei Emily, nerveus giechelend. ‘Maar denk jij dat we een kans maken? Ik heb gehoord dat ze de aanwijzingen altijd in de highschool verstoppden. Daar ben ik pas twee keer geweest.’

Hanna dacht precies hetzelfde. En zij was nog nóóit in de highschool geweest. Alles aan die school intimideerde haar – vooral de mooie meiden die erop zaten. Als ze met haar moeder naar Saks in de King James Mall ging, stond er altijd wel een groepje cheerleaders van Rosewood Day High bij de make-uphoek. Dan bespiedde ze hen stiekem vanachter een kledingrek en bewonderde de manier waarop hun lage spijkerbroek perfect om hun heupen paste, hoe hun haar recht en glanzend over hun rug hing en hoe hun perzikhuid zelfs zonder foundation al geen enkele onzuiverheid vertoonde. Elke avond voor ze in slaap viel, bad ze dat ze zou ontwaken als zo’n mooie Rosewood Day-cheerleader... maar elke ochtend zag ze weer dezelfde ouwe Hanna in haar hartvormige make-upspiegel – met poepbruin haar, een vlekkerige huid en armen als saucijsjes.

‘Jij kent Melissa tenminste,’ mompelde Kirsten tegen Spencer, die eveneens had gehoord wat Emily zei. ‘Misschien is zij wel een van degenen die een stuk van de vlag mochten verstoppden.’

Spencer schudde haar hoofd. ‘Dan had ik dat allang gehoord.’ Het was al net zo’n erekwesitie om een stuk van de Tijdcapsule-vlag te mogen verstóppen als om een stuk te vinden. En Spencers zus Melissa sloeg geen enkele gelegenheid over om op te scheppen over haar verantwoordelijkheden op Rosewood Day – zeker niet wanneer ze thuis Star Power speelden: een spel waarbij iedereen aan tafel zijn grootste prestatie van die dag mocht omschrijven.

De zware dubbele deuren van de school zwaaiden open en de resterende achtstegroepers kwamen naar buiten, onder wie een stel kinderen die regelrecht uit een J. Crew-catalogus leken te zijn gestapt.

Aria liep gauw terug naar haar muur en deed alsof ze druk aan het tekenen was. Ze wilde niet weer oogcontact met hen maken. Een paar dagen geleden had Naomi Zeigler haar erop betrappt dat

ze naar hen zat te staren en gekrast: ‘Wát nou? Ben je soms verliefd op ons of zo?’ Tja, dit was tenslotte het puikje van groep acht – of zoals Aria ze noemde: de Typische Rosewoodjes.

Typische Rosewoodjes woonden stuk voor stuk in een gigantische villa omringd door enorme hekwerken, op een hectaren groot landgoed met meerdere gebouwen of in een luxe verbouwde boerderij met paardenstallen en garages voor wel tien auto’s. Het waren zulke stereotypen: de jongens speelden allemaal voetbal en hadden ultrakort haar; de meiden hadden allemaal exact hetzelfde lachje, dezelfde tint Laura Mercier-*lip plumper* en een tas met Dooney & Bourke-logo. Als Aria door haar wimpers gluurde, zag ze niet eens verschil tussen het ene Typische Rosewoodje en het andere.

Op Alison DiLaurentis na dan: niemand zag Alison ooit voor iemand anders aan.

En zij was degene aan het hoofd van de meute die nu over het stenen schoolpad kwam aangelopen – haar haar als een blonde wolk achter haar aan, haar saffierblauwe ogen sprankelend, haar voeten standvastig op haar acht centimeter hoge hakken. Naomi Zeigler en Riley Wolfe, haar trouwste aanhangsters, liepen direct achter haar, elke beweging van Ali zorgvuldig nabootsend. Iedereen króóp voor Ali, vanaf het moment dat ze (in groep vijf) in Rosewood was komen wonen.

Ali liep recht op Emily en de andere zwemsters af en stopte toen. Emily vreesde al dat ze hen – voor de zoveelste keer – ging pesten met hun door het chloor verdorde en groenig uitgeslagen haar, maar Ali’s aandacht was ergens anders op gericht. Er gleed een geniepige grijns over haar gezicht terwijl ze de flyer las. Toen griste ze het papier met een snelle polsbeweging van de muur en draaide zich om naar haar vriendinnen.

‘Mijn broer verstoopt vanavond één van de stukken van de vlag,’ zei ze, zo hard dat iedereen op het gazon het kon verstaan. ‘Hij heeft me al beloofd te verklappen waar.’

Iedereen begon te mompelen. Hanna knikte geïmponeerd – zij bewonderde Ali nog meer dan die oudere cheerleaders. Spencer daarentegen kookte van woede: Ali’s broer mócht haar he-

lemaal niet vertellen waar hij zijn Tijdcapsule-stuk ging verstoppen; dat was vals spelen! Aria's houtskool vloog over haar schetsboek, haar blik vooral gericht op Ali's hartvormige gezicht. En Emily's neus kriebelde van de vanille in Ali's parfum – net zo'n hemelse geur als wanneer je in de deuropening van een bakkerij stond.

Toen kwamen er ineens een paar oudere leerlingen de majestueuze stenen trap af en liepen dwars over het gazon door Ali's megaboodschap heen. De lange gereserveerde meiden en knappe ballerige jongens slenterden vlak langs de achtstegroepers naar hun auto op de tweede parkeerplaats.

Ali keek hen onaangedaan na, zich koelte toewuivend met de Tijdcapsule-flyer.

Een paar onbeduidende tweedejaars met witte iPod-oortjes in hun oren, keken schichtig naar Ali terwijl ze hun tienversnellingsfiets uit het rek trokken. Naomi en Riley snoeven hooghartig naar hen.

Toen zag een lange blonde derdejaarsstudent Ali. Hij bleef staan. 'Zo, hoe is-ie, Al?'

'Goed, hoor.' Ali tuitte haar lippen en rechtte haar rug. 'En jij... Ie?'

Scott Chin gaf Hanna weer een por; Hanna bloosde. Met zijn knappe gebronsde kop, blonde krullen en prachtige gevoelige lichtbruine ogen stond Ian Thomas – Ie – op de tweede plaats van Hanna's Lekkertjes-Aller-Tijden-lijst, net onder Sean Ackard, op wie ze al een oogje had sinds ze in groep vijf in hetzelfde *kickball*-team hadden gezeten.

Het was niet helemaal duidelijk hoe Ian en Ali elkaar kenden, maar het gerucht ging dat Ali, ondanks dat ze stukken jonger was, soms door jongens uit de hoogste klassen op hun topfeesten werd uitgenodigd.

Ian leunde tegen de fietsenrekken. 'Hoorde ik jou nou net zeggen dat jij een stuk van de Tijdcapsule-vlag weet te liggen?'

Ali's wangen kleurden roze. 'Goh, ben je soms jaloers?' zei ze met een ondeugende grijns.

Ian schudde zijn hoofd. ‘Dat zou ik maar een beetje stilhouden als ik jou was: straks jatten ze het nog van je. Het blijft een spel, weet je.’

Ali lachte alsof ze daar helemaal niets van geloofde, maar er vormde zich toch een rimpel tussen haar ogen. Ian had gelijk: het stelen van iemands Tijdcapsule-vlaggenstuk was volkomen legaal, dat stond ook in het Officiële Tijdcapsule Reglement, dat bij directeur Appleton in een afgesloten bureaula lag. Vorig jaar nog had een gothic jongen uit de derde klas een stuk gestolen dat hij uit de sporttas van een laatstejaars had zien steken. Twee jaar geleden was een tweedeklasser uit het schoolorkest de dansstudio van de school binnengeslopen en had zelfs twee stukken ontvreemd van een stel mooie ranke ballerina’s. De ‘steelclause’, zoals hij bekendstond, trok het speelveld nog wat gelijker: wie niet slim genoeg was om de aanwijzingen te ontrafelen waarmee je de stukken kon vinden, was misschien wel sluw genoeg om een stuk uit iemands kastje te snaaien.

Spencer keek naar Ali’s verontruste gezicht. In haar hoofd begon zich traag een gedachte te vormen: *Ik zou Ali’s stuk van de vlag moeten stelen!* Waarschijnlijk zou iedereen uit groep acht Ali het stuk – volkomen oneerlijk – laten ‘vinden’ en niemand zou het van haar durven afpakken. Maar Spencer was het zat dat die Ali altijd alles op een presenteerblaadje kreeg aangeboden!

Tegelijkertijd kreeg hetzelfde idee vorm in Emily’s hoofd: *Stel nou eens, dat ik dat stuk vlag van Ali zou stelen*, dacht ze, trillend van een vreemde emotie. Wat zou ze tegen Ali zeggen als ze haar in haar eentje in de val lokte?

Zou ik dat stuk vlag van Ali kunnen stelen? Hanna beet op een reeds superkorte vingernagel. Alleen... zij had nog nooit van haar leven iets gestolen. En als ze dat deed, zou Ali haar dan in haar kliek opnemen?

Zou het niet tof zijn als ik dat stuk vlag van Ali zou stelen? dacht ook Aria, terwijl haar hand nog steeds over haar schetsboek bewoog. Stel je voor: een Typisch Rosewoodje onttroond... door iemand zoals zij. Die arme Ali zou op zoek moeten naar een ander

stuk, door de aanwijzingen écht te lezen en haar hersens eens te gebruiken.

‘O, daar maak ik me geen zorgen over,’ verbrak Ali de stilte. ‘Niemand zal het wagen dat stuk vlag van mij te stelen. Zodra ik het heb, zal ik het altijd op mijn lichaam dragen.’ Ze gaf Ian een veelbetekenende knipoo, wapperde even met haar rok en voegde eraan toe: ‘Wie me dat stuk wil afpakken, zal me moeten vermoorden.’

Ian boog zich naar haar toe. ‘Nou, als het moet...’

Een spiertje onder Ali’s oog begon te trillen en ze trok wit weg. Naomi Zeiglers grijns verwelkte. Ians gezicht was nog steeds vertrokken in een kille grimas. Maar toen toonde hij opeens weer zijn onweerstaanbare glimlach: *Geintje!*...

Er kuchte iemand. Ian en Ali keken op.

Ali’s broer, Jason, kwam vanaf de schooltrap op Ian afgelopen. Aan zijn strakke mond en opgetrokken schouders te zien, had hij alles gehoord.

‘Wát zei jij daar?’ Hij hield op slechts een paar centimeter van Ians gezicht stil. Een frisse windvlaag blies een paar verdwaalde goudkleurige haartjes van zijn voorhoofd.

Ian wiebelde heen en weer op zijn zwarte Vans. ‘O, niks. We waren maar een beetje aan het dollen.’

Jasons ogen werden donker. ‘Weet je dat zeker?’

‘Jason!’ siste Ali verontwaardigd, en ze stapte tussen hen in. ‘Wat heb jij nou?’

Hij schonk zijn zus een broeierige blik, keek even naar de Tijd-capsule-flyer in haar hand en toen weer naar Ian.

De menigte om hen heen keek elkaar verward aan. Ze twijfelden allemaal of dit nu een nepruzie was of iets serieuzers. Ian en Jason waren van dezelfde leeftijd en voetbalden samen in het team van de universiteit. Misschien was dit wel gewoon een soort hanengevecht, omdat Ian Jason gisteren in de wedstrijd tegen Pritchard Prep een kans op een goal had ontstolen of zoiets...

Toen Ian geen antwoord gaf, liet Jason zijn armen langs zijn lichaam vallen en zei: ‘Oké, ook goed.’ En hij draaide zich om,

beende naar een zwarte jarenzestigsedan die op de busstrook was gestopt en plofte op de passagiersstoel. ‘Rijden maar,’ zei hij tegen de chauffeur, en hij trok het portier dicht. De auto rochelde even, kuchte een wolk ongezonde rook uit en reed vervolgens met piepende banden weg.

Ian haalde zijn schouders op en slenterde weg, een triomfantelijke grijns op zijn gezicht.

Ali streek met haar handen door haar haar. Heel even leek haar blik ietwat ontgoocheld, alsof haar iets uit handen was geglipt. Maar dat duurde niet lang. ‘Bij mij thuis in de hottub?’ kirde ze tegen haar kliek, haar arm door die van Naomi stekend. En haar vriendinnen volgden haar vrolijk naar het bos achter de school – een doorsteek naar Ali’s huis.

Een inmiddels overbekend stukje papier stak uit het zijvak van Ali’s gele schooltas. MORGEN BEGINT TIJDCAPSULE! stond erop. ZORG DAT JE ER KLAAR VOOR BENT!

Zorg dat je er klaar voor bent – zeg dat wel.

Enkele korte weken later, toen de meeste stukken van de Tijdcapsule-vlag alweer waren gevonden én begraven, veranderde Ali’s kring van aanhangsters plots van samenstelling. De trouwe bezoeksters werden buitengesloten; anderen namen hun plaats in. En hup, Ali had vier gloednieuwe BV’s (Beste Vriendinnen): Spencer, Hanna, Emily en Aria.

Niemand van haar nieuwe vriendinnen vroeg Ali waarom ze, uit die hele groep acht, precies hén had uitgekozen: ze wilden geen ongeluk over de nieuwe situatie afroepen. Zo nu en dan dachten ze nog weleens terug aan het pre-Ali-tijdperk: hoe akelig, hoe eenzaam ze zich hadden gevoeld, en hoe zeker ze hadden geweten dat ze op Rosewood Day nooit iets zouden betekenen. Maar ze dachten ook aan specifieke momenten, zoals die dag van de aankondiging van Tijdcapsule. Dan herinnerden ze zich weer wat Ian tegen Ali had gezegd, en hoe zeldzaam benauwd Ali heel even had gekeken – er was immers maar zeer weinig wat háár van d’r stuk bracht.

Meestal schudden ze dat soort gedachten echter gauw van zich af. Het was immers veel leuker om te dromen over de toekomst dan te blijven hangen bij het verleden. Zij waren nu Dé Meiden van Rosewood Day en dat bracht een hoop opwindends met zich mee. Er lagen nog zoveel geweldige tijden vóór hen!

Toch hadden ze die dag misschien niet zo snel moeten wegduwen. En misschien had Jason íéts harder zijn best moeten doen om zijn zusje te beschermen. Want tja, we weten allemaal wat er is gebeurd. Slechts anderhalf jaar later loste Ian zijn belofte in.

Hij vermoordde Ali echt.

1

DOOD EN BEGRAVEN

Emily Fields leunde achterover op de kastanjebruine leren bank en plukte wat aan de door het chloorwater verdroogde huid rond haar duimnagel. Haar oude beste vriendinnen – Aria Montgomery, Spencer Hastings en Hanna Marin – zaten naast haar warme Godiva-chocolademelk te drinken uit een gestreepte aardewerken mok. Ze zaten samen in de tv-kamer van de familie Hastings, die vol stond met ultramoderne elektronica, waaronder een 84-inch filmscherm met surround sound-boxen. Op de salontafel stond een grote mand met tortillachips, maar die had nog niemand van hen aangeraakt.

Een vrouw, Marion Graves, was neergestreken op de geruite loveseat tegenover hen. Er lag een opgevouwen vuilniszak op haar schoot. Terwijl de meiden waren gekleed in een oude spijkerbroek met een kasjmier trui of (in Aria's geval) een versleten denim minirokje over een knalrode legging, droeg Marion een duur uitziende diepblauwe wollen blazer met een bijpassende plooirok. Haar donkerbruine haar glansde en haar huid rook naar lavendelcrème.

‘Oké...’ Marion glimlachte naar Emily en de rest. ‘De laatste keer dat wij elkaar zagen, heb ik jullie gevraagd om bepaalde voorwerpen mee te nemen. Laten we die eens allemaal op de salontafel leggen.’

Emily kwam met een roze lakleren beursje met een zwierig ge-

borduurde E erop. Aria stak haar hand in haar jakbonten tas en haalde er een verkreukelde, vergeelde tekening uit. Hanna gooi- de een opgevouwen papiertje op tafel dat leek op een brief. En Spencer legde voorzichtig een zwart-witfoto én een blauw, gera- feld koordarmbandje neer.

Emily's ogen vulden zich met tranen toen ze dat armbandje her- kende: Ali had er voor ieder van hen zo eentje gemaakt, de zomer na Het Voorval Met Jenna. Het was bedoeld om hun vriend- schapsband te versterken; om hen eraan te herinneren dat ze nooit mochten verklappen dat zij – per ongeluk – verantwoorde- lijk waren voor Jenna Cavanaugh's blindheid. Wat zij toen echter nog niet wisten, was dat Het Echte Voorval Met Jenna juist iets was wat Ali voor hén verzwegen – in plaats van iets wat ze met zijn allen voor de rest van de wereld geheimhielden. Jenna bleek Ali namelijk zelf te hebben gevraagd om vuurwerk af te steken, zodat haar stiefbroer, Toby, daar de schuld van kon krijgen... Het was een van de vele hartverscheurende dingen die ze na Ali's overlij- den over hun vriendin hadden ontdekt.

Emily slikte hoorbaar en de loden bal die sinds september in haar borstkas huisde, begon te bonzen.

Het was een dag na nieuwjaarsdag. Morgen begon de school weer. Emily hoopte met heel haar hart dat dit semester wat min- der actie zou bevatten dan het vorige.

Bijna direct nadat zij en haar oude vriendinnen door de stenen poort van Rosewood Day waren gestapt om te beginnen aan hun één na laatste highschooljaar, hadden ze allemaal een mysterieus bericht ontvangen van iemand die zich simpelweg 'A' noemde. In het begin hadden ze allemaal stiekem gedacht (en in Emily's geval gehoopt) dat deze A stond voor Alison, hun lang geleden zoek- geraakte vriendin. Maar toen hadden bouwvakkers Ali's lichaam gevonden, in een met beton gevuld gat in haar oude achtertuin.

En die berichtjes bleven maar komen; ze wroetten steeds dieper in al hun duisterste geheimen. Pas na twee duizelingwekkende maanden hadden ze ontdekt dat A Mona Vanderwaal was. In de middenbouw was zij nog een soort nerd, helemaal gek van *Fear*

Factor, die Emily, Ali en de rest tijdens hun logeerpartijtjes op vrijdagavond altijd bespiedde. Direct na Ali's verdwijning was zij echter ineens een van de toonaangevende meiden op school én Hanna's boezemvriendin geworden. In het najaar had zij Alisons dagboek gestolen, alle geheimen gelezen die Ali over haar vriendinnen had genoteerd... en zich ten doel gesteld hun levens te verwoesten – net zoals ze vond dat Emily, Ali en de rest dat van haar hadden verwoest. Niet alleen hadden zij haar immers altijd lopen pesten; vonken van het vuurwerk dat Jenna blind had gemaakt, bleken ook bij Mona brandwonden te hebben veroorzaakt...

Op de avond dat Mona in de Floating Man-steengroeve haar dood tegemoet sprong (waarbij ze Spencer bijna had meegekleurd), had de politie Ian Thomas, Ali's supergeheime oudere vriend, gearresteerd voor de moord op Ali. Zijn rechtszaak zou aan het eind van die week beginnen en Emily en de anderen moesten tegen hem getuigen. En hoewel Emily in de getuigenbank verschijnen nog duizend keer griezeliger vond dan die keer dat ze tijdens het Rosewood Day Vakantieconcert solo had moeten zingen, zou de hele beproeving daarná wel eindelijk voorbij zijn.

En omdat het allemaal wel heel erg veel was voor vier tienermeiden, hadden hun ouders besloten er professionele hulp bij te halen. Zo kwamen ze dus aan Marion, de allerbeste rouwconsulente van Philadelphia en omstreken. Dit was de derde zondag dat Emily en haar vriendinnen een afspraak met haar hadden. Deze sessie zou geheel zijn gewijd aan hoe de meiden al die afschuwelijke dingen die er waren gebeurd, op een goede manier konden loslaten.

Marion streek haar rok glad en keek naar de voorwerpen die ze op de tafel hadden neergelegd. 'Al deze dingen doen jullie denken aan Alison, nietwaar?'

Iedereen knikte.

Marion schudde de zwarte vuilniszak open. 'Laten we alles hierin doen. Ik wil dat jullie deze zak in Spencers achtertuin begraven als ik straks weg ben. Met dat ritueel leggen jullie Alison

symbolisch te ruste, en daarmee begraven jullie ook alle schadelijke negativiteit die jullie vriendschap met haar omringde.’

De rouwconsulente gebruikte graag newage-uitdrukkingen als ‘schadelijke negativiteit’, ‘de spirituele behoefte aan afsluiting’ en ‘de confrontatie aangaan met het rouwproces’. Tijdens de vorige sessie hadden ze met zijn allen de hele tijd: ‘Ali’s dood is niet mijn schuld’ moeten scanderen en stinkende groene thee moeten drinken ‘om hun schuldchakra’s te reinigen’. Ook had Marion hen aangespoord om voor de spiegel dingen te roepen, als: ‘A is dood en komt nooit meer terug!’ en: ‘Niemand anders wil mij wat aandoen.’ Emily wilde dolgraag dat die mantra’s werkten: meer dan wat ook wilde ze eindelijk weer een normaal leven.

‘Oké, laten we allemaal even opstaan,’ zei Marion, de vuilniszak voor zich uit houdend. ‘Dan ronden we het af.’

Iedereen kwam overeind.

Emily’s onderlip trilde toen ze naar het roze beursje keek – een cadeau van Ali toen ze in groep acht vriendinnen waren geworden. Misschien had ze beter iets anders naar deze zuiveringssessie kunnen meenemen. Een van Ali’s oude schoolfoto’s, bijvoorbeeld: daar had ze er toch nog honderden van.

Marion keek Emily aan en gebaarde met haar kin naar de zak. Met een snik liet Emily het beursje erin vallen.

Aria pakte de potloodtekening die ze had meegenomen: een schets van Ali voor Rosewood Day. ‘Deze heb ik gemaakt, nog vóór we vriendinnen werden.’

Spencer hield de Voorval-Met-Jenna-armband tussen duim en wijsvinger beet, alsof hij was gedrenkt in snot. ‘Vaarwel,’ fluisterde ze vastberaden.

Rollend met haar ogen gooide Hanna haar opgevouwen stuk papier erin, zonder uit te leggen waar het om ging.

Emily keek toe hoe Spencer ten slotte de zwart-witfoto pakte. Het was een ongedwongen kiekje van Ali voor de school, naast een veel jonger uitzijnde Noel Kahn, allebei lachend. Het beeld kwam haar bekend voor. Ze greep Spencers arm voor ze het in de zak kon gooien. ‘Hoe kom je daaraan?’

‘O, het jaarboek... voor ze me eruit schopten,’ gaf Spencer schaaftig toe. ‘Weet je nog dat er zo’n dubbele pagina met allemaal foto’s van Ali in heeft gestaan? Deze vond ik op de vloer van de montageruimte.’

‘Gooi die er niet bij,’ riep Emily, Marions strenge blik negerend. ‘Dat is net zo’n mooie foto van haar.’

Spencer trok één wenkbrauw op, maar zette de foto zonder verder commentaar op het lage mahoniehouten dressoir, tegen een gigantisch smeedijzeren beeld van de Eiffeltoren.

Van al haar oude vriendinnen had Emily het beslist het moeilijkst met Ali’s dood. Dat kwam waarschijnlijk doordat zij nooit een beste vriendin zoals Ali had gehad, niet vóór die tijd en ook niet meer daarna. En het hielp natuurlijk ook niet bepaald dat Ali tevens Emily’s eerste liefde was geweest: het allereerste meisje dat ze ooit had gekust. Als het aan haar lag, begroeven ze Ali of haar herinneringen helemaal niet: zij had er niets op tegen om al haar Ali-souvenirs voor eeuwig op haar nachtkastje te laten liggen.

‘Zijn we klaar?’ Marion tuitte haar wijnkleurige lippen, kneep de zak stevig dicht en overhandigde hem toen aan Spencer. ‘Bezoek me dat jullie deze gaan begraven. Dat zal helpen, echt waar. En ik vind dat jullie elkaar eh... dinsdagmiddag maar weer moeten treffen. Oké? Het is pas de eerste week van school en ik wil graag dat jullie contact blijven houden, elkaar een beetje in de gaten houden. Willen jullie dat voor me doen?’

Iedereen knikte nors. Toen volgden ze Marion de tv-kamer uit en liepen door de brede marmeren gang naar de hal. Daar zei Marion hun gedag, waarna ze in haar donkerblauwe Range Rover stapte en de ruitenwissers aanzette om de sneeuw van haar voorruit te vegen.

De grote staande klok in de hal begon het uur te slaan. Spencer trok de voordeur dicht en draaide zich om naar Emily en de anderen. De rode plastic koordjes van de vuilniszak bungelden langs haar pols. ‘Nou,’ zei ze, ‘zullen we deze dan maar gaan begraven?’

‘Waar?’ vroeg Emily stilletjes.

‘Wat dachten jullie van naast de schuur?’ opperde Aria, pul-

kend aan een gat in haar rode legging. ‘Dat past wel, niet? Dat is de laatste plek waar we... haar gezien hebben.’

Emily knikte. Er zat een enorme brok in haar keel. ‘Wat vind jij, Hanna?’

‘Maakt me niet uit,’ bromde Hanna, alsof ze het liefst heel ergens anders was.

Ze trokken allemaal hun jas en schoenen aan en beenden toen door de besneeuwde achtertuin van de familie Hastings naar de achterste hoek van het terrein. Niemand zei iets.

Hoewel ze in de periode met die afschuwelijke berichtjes van A weer wat dichterbij elkaar waren gekomen, had Emily haar oude vriendinnen sinds Ians officiële inbeschuldigingstelling niet veel meer gezien. Zij had wel haar best gedaan voor gezamenlijke uitstapjes naar de King James Mall of tussenuurafspraken in Steam, de koffiebar van Rosewood Day, maar de anderen hadden niet erg geïnteresseerd geleken. Ze vermoedde dat ze elkaar ontlieden, om dezelfde redenen als ze van elkaar waren vervreemd nadat Ali als vermist was opgegeven: het voelde gewoon raar om samen te zijn.

Rechts van hen lag het oude huis van de familie DiLaurentis. De bomen en struiken die de twee tuinen van elkaar scheidde, waren kaal en er lag een brokkelige laag ijs op Ali’s achterveranda. Het Ali Altaar – kaarsjes, knuffeldieren, bloemen en een paar omgekrulde foto’s – bevond zich nog steeds in een hoekje van de stoep voor het huis; de nieuwsbusjes en cameraploegen die er nog zeker een maand nadat Ali’s lichaam was gevonden, hadden gebivakkeerd, waren gelukkig weg. Tegenwoordig hielden de media zich op bij het gerechtsgebouw van Rosewood en de gevangenis van Chester County, in de hoop meer nieuws op te kunnen vangen over het naderende proces van Ian Thomas.

Het huis was nu de nieuwe woning van Maya, Emily’s ex. De Acura SUV van de familie St. Germain stond op de oprit, wat betekende dat ze terug waren. Het gezin had zich tijdens de piek van het mediacircus tijdelijk ergens anders opgehouden. Er ging een steek door haar hart toen Emily de vrolijke krans op de voor-

deur zag en de met kerstpapier volgepropte zakken langs de stoepwand. Toen ze nog een stel waren, hadden zij en Maya het er een paar maal over gehad wat ze elkaar voor de kerst zouden geven: Maya wilde een supercoole dj-koptelefoon, Emily een iPod-shuffle. Dat ze het hadden uitgemaakt was onvermijdelijk geweest, maar het voelde raar dat ze nu helemaal niets meer met Maya's leven te maken had.

De anderen liepen voor haar uit en waren al bijna bij de achterkant van de twee tuinen. Toen Emily begon te rennen om ze in te halen, voelde ze vieze, halfgesmolten sneeuw in haar schoenen.

Aan haar linkerhand lag nu de woonschuur van de familie Hastings: de locatie van hun allerlaatste slaapfeest. Vlak daarachter begon een dicht bos, dat zich zeker anderhalve kilometer uitstrekte. Rechts van de schuur was het deels heropende gat waarin Ali's lichaam was gevonden. Een stuk van de gele politietape was losgeraakt en naar beneden gevallen en lag nu half verborgen onder de sneeuw. Ook waren er een hele hoop verse voetstappen te zien, waarschijnlijk van sensatiebeluste nieuwsgierigen.

Met bonkend hart waagde Emily een blik op het gat. Wat was het dónker! Haar ogen vulden zich met tranen toen ze zich voorstelde hoe Ian Ali ruw daarin had geduwd en gewoon had laten sterven.

'Maf idee, hè?' zei Aria stilletjes, eveneens turend naar het gat. 'Dat Ali hier al die tijd heeft gelegen.'

'Maar goed dat jij die herinnering uiteindelijk hebt teruggevonden, Spence,' zei Hanna, huiverend in de ijskoude namiddaglucht. 'Anders liep Ian nog steeds vrij rond.'

Aria werd bleek en trok een bezorgd gezicht. Emily beet op haar nagel.

De avond van Ians arrestatie hadden ze de politie verteld dat alles wat ze over die nacht moesten weten, in Ali's dagboek stond te lezen. Het allerlaatste stukje dat zij had geschreven ging namelijk over het afspraakje dat ze had met Ian, haar geheime vriendje, op de avond van hun slaapfeest – en over het ultimatum

dat ze hem had gesteld: óf hij maakte het uit met Spencers zus, Melissa, óf zij vertelde iedereen dat zij van elkaar hielden.

Maar wat de politie vooral had overtuigd, was Spencers verdrongen herinnering van die avond, die ze eindelijk had weten op te diepen. Nadat zij en Ali buiten de woonschuur kort met elkaar hadden geworsteld, was Ali naar iemand toe gerend – Ian. Dat was het allerlaatste wat iemand ooit van Ali had gezien en iedereen kon zich precies voorstellen wat er vervolgens moest zijn gebeurd...

Emily zou nooit vergeten hoe Ian op de dag van zijn officiële inbeschuldigingstelling de rechtbank was binnengestommeld, en hoe hij zelfs had durven beweren onschuldig te zijn aan Ali's moord. Toen de rechter hem – zonder borg – naar de gevangenis verwees en de gerechtsdienaren hem door het gangpad wegleidde, had hij hun vieren een verzengende, bittere blik toegeworpen. *Jullie hebben de verkeerde uitgekozen om mee te sollen, meiden*, leek deze te willen zeggen. Het was duidelijk dat Ian hún de schuld gaf van zijn arrestatie.

Emily kreunde.

Spencer keek haar streng aan. 'Hou op, joh! We mogen niet blijven hangen bij Ian... of bij wie of wat dan ook van deze hele toestand.' Ze stopte bij de rand van het terrein en trok haar blauw-witte Fair Isle-oorflappenmuts nog wat verder naar beneden. 'Is dit een goede plek?'

Emily blies op haar vingers; de anderen knikten zwijgend.

Dus begon Spencer in de halfbevroren aarde te graven, met de schop die ze uit de garage had meegenomen. Toen het gat diep genoeg was, gooide ze de vuilniszak erin. Hij maakte een zwaar *plop*-geluid.

Vervolgens schopten ze met zijn allen de aarde en sneeuw er weer overheen.

'Zo.' Spencer leunde op haar schop. 'Moeten we nog iets zeggen of zo?'

Ze keken elkaar aan.

'Dag, Ali,' zei Emily ten slotte. Haar ogen vulden zich voor de duizendste keer die maand met tranen.

Aria keek naar haar en glimlachte. ‘Dag, Ali,’ herhaalde ze, en ze keek naar Hanna. Die trok haar schouders op, maar zei toen toch ook: ‘Dag, Ali.’

Toen Aria vervolgens Emily’s hand pakte, voelde deze zich in één klap... beter. De knoop ging uit haar maag, haar nek ontspande en ze vond het opeens heerlijk ruiken, naar verse bloemen of zoiets. Het was alsof Ali – die lieve, geweldige Ali uit haar herinneringen – even bij hen was, om hun te vertellen dat alles goed zou komen.

Ze wierp een blik op de anderen. Ze hadden allemaal een vreedzame glimlach op hun gezicht, alsof zij ook iets merkten. Misschien had Marion wel gelijk; misschien was dit ritueel inderdaad nuttig. Het werd tijd dat ze dat afschuwelijke najaar te ruste legden. Ali’s moordenaar was tenslotte opgepakt, die hele A-nachtmerrie lag achter hen. Het enige wat hun nu nog te doen stond, was uitkijken naar een rustiger, gelukkiger toekomst.

De zon zakte intussen snel weg achter de bomen, waardoor de lucht en de sneeuwbanken een melkachtige lavendelkleur aannamen. De windmolen van de familie Hastings draaide langzaam op de bries, vlak bij een hoge dennenboom vocht een stel eekhoorns met elkaar.

Als een van die eekhoorns die boom in klimt, is al onze ellende voorgoed voorbij, beloofde Emily zichzelf, met het bijgelovige spelletje waar ze al jaren op bouwde. En ja hoor: plots zag ze een eekhoorn tegen de stam van de dennenboom klimmen, tot helemaal bovenin...